

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 980/25
28.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Зорице Јовановић, председника већа, Љиљане Стричевић и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мина Јовановић, адвокат из Београда, Црнотравска бр. 13а, против туженог „AL SISTEM” d.o.o. Рапчево, Кнеза Михаила Обреновића бр. 10а, чији је пуномоћник Предраг Басарић, адвокат из Панчева, Војводе Радомир Путника бр. 2, ради поништаја решења и исплате, одлучујући о изјављеним жалбама тужиоца и туженог против пресуде Основног суда у Панчеву П1 167/17 од 22.11.2024.године, у седници већа одржаној 28.05.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П1 167/17 од 22.11.2024.године у делу става два изреке који се односи на поништај решења о отказу уговора о раду бр. 65/17 од 17.02.2017. године, исплату свих заосталих зарада и доприноса за период од јануара 2017. године до марта 2018. године и исплату накнаде за незаконит отказ и жалба тужиоца, у том делу, **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П1 167/17 од 22.11.2024.године у преосталом делу става два изреке који се односи на исплату пореза и тужба тужиоца, у том делу, **ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена.

УКИДА СЕ решење о парничним трошковима, садржана у ставу три изреке пресуде Основног суда у Панчеву П1 167/17 од 22.11.2024.године, и предмет, у том делу, **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновни поступак.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Основног суда у Панчеву П1 167/17 од 22.11.2024.године дозвољено је објективно преиначење тужбе тужиоца из поднеска од 20.10.2023. године и од 19.02.2024. године.

Ставом два изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, против туженог, којим је тражено да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. 65/17 од 17.02.2017. године, као незаконито, те да се обавезе тужени да тужиоцу исплати све заостале зараде, за период од јануара 2017. године до марта 2018. године, по наведеним месецима, у износима и са каматом као у њеном садржају, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати све заостале припадајуће порезе и доприносе на зараду тужиоца, почев од зараде за јануар 2017. године, закључно са зарадом тужиоца за март 2018. године, као и да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде за незаконит отказ, исплати износ од 162.144,10 динара, као износа који одговара укупном збиру пет бруто зарада тужиоца који би тужилац остварио код туженог, са законском затезном каматом од 08.12.2023. године, као даном вештачења, па до коначне исплате.

Ставом три изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 351.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, и то: тужилац из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11) побијајући је, у смислу члана 386 став 1 Закона о парничном поступку, у ставу два и три изреке и тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка, побијајући је у ставу три изреке.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба тужиоца је делимично основана, а жалба туженог је основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде, у том делу.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, у наведеном делу, тужилац је засновао радни однос код туженог 2006. године. Парничне странке су, као уговорне стране, закључиле уговор о раду 07.05.2008. године, а потом уговор о раду на неодређено време бр. 35/08 од 22.09.2014. године, којим је уговорено да тужилац код туженог обавља послове на радном месту бравар, уговорена је зарада тужиоца, те су у уговору наведена права, обавезе и одговорности тужиоца, као и, између осталог, у члану 34 уговора, да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то, између осталог, ако несавесно или

немарно извршава радне обавезе или неоправдано изостане са посла, док да је у члану 35 уговора наведено да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103 Закона о раду и ако не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Тужилац, као запослени, и тужени, као послодавац, закључили су и анекс бр. 1 уговора о раду бр. 34-08/2014 од 01.01.2015. године, којим је измењен уговор о раду у делу основне зараде, као и анекс бр. 1 уговора о раду бр. 35/2015 од 20.02.2015. године, којим је, у члану 1, измењен члан 2 уговора о раду бр. 35/08 на начин да је промењено радно место запосленог, и то тако што је са радног места бравара запослени распоређен на радно место портира, те је наведено да је до промене радног места дошло након одлуке Првостепене лекарске комисије која је донела решење по коме запослени није способан за тежак физички рад, дизање и ношење терета преко 10 кг, као и за рад на висини. Тужилац је у радном односу код туженог био до 17.02.2017. године, када му је радни однос код туженог престао по основу предметног решења бр. 65/17 од 17.02.2017. године, којим је запосленом, овде тужиоцу, на радном месту портир, отказан уговор о раду бр. 35/08 од 22.09.2014. године и анекс уговора о раду бр. 35/15 од 20.02.2015. године, те наведено да запосленом радни однос престаје дана 17.02.2017. године, из разлога што почев од 01.01.2017. године, па до дана доношења овог решења, није долазио на посао и тиме није извршавао послове свог радног места, нити је у истом периоду доставио потврду о привременој спречености за рад, у смислу члана 103 Закона о раду, чиме је, својом кривицом, учинио повреду радне обавезе утврђене у члану 179 став 2 тачка 1 Закона о раду и у члана 34 алинеја 1 уговора о раду, односно није поштовао радну дисциплину, те је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, све у смислу члана 179 став 3 тач. 2 и 8 Закона о раду и члана 35 алинеја 6 и 12 уговора о раду. Доношењу предметног решења о отказу уговора о раду тужиоца преходило је упозорење туженог упућено тужиоцу, као запосленом, на постојање разлога за отказ уговора о раду, у коме су наведени разлози за отказ уговора о раду тужиоцу, те је тужиоцу остављен и рок 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, што је тужилац учинио, путем пуномоћника, у упућеном одговору на упозорење од 26.01.2017. године туженом, као послодавцу, а који одговор је тужени запримио 27.01.2017. године. Тужени је, након утврђене омашке да наведено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду није завео у својим књигама, тужиоцу доставио још једно упозорење, истоветне садржине као претходно, означивши га као допис запосленом поводом упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду бр. 30/17 од 31.01.2017. године, у коме је тужиоцу, као запосленом, оставио нови рок од 8 дана од дана достављања дописа да се изјасни на наводе из упозорења и на које је тужилац одговорио дана 08.02.2017. године. Утврђено је и да је дана 31.02.2018. године тужилац остварио право на старосну пензију, да је у време радног односа код туженог, по запослењу, обављао послове на радном месту бравара, да је током трајања радног односа код туженог послодавца, током 2013. године, тужилац био ангажован за рад на пројекту, из којих разлога је службено отпутовао за Русију, да је у Русији претрпео тешку повреду на раду, због чега је, по повратку за Републику Србију, и након што је прошао период када је због здравствене ситуације био спречен за рад, наставио рад код туженог, али је, због здравствене ситуације, премештен на радно место портира, које радно место није захтевало веће физичко ангажовање, да је тужилац наведене послове обављао, и да су исти подразумевали преваходно рад на вођењу евиденције присутности запослених на раду и рад на

пријему странака, да је тужилац, осећајући се на наведеним пословима мање корисним, тражио од туженог да му се да додатно ангажовање, што је тужени и учинио, ангажујући истог на додатним пословима. Тужилац је, због здравствене ситуације, поново био спречен за рад код туженог, по ком основу је био на боловању. Боловање је тужиоцу закључено децембра 2016. године, али тужилац, почев од 01.01.2017. године, по закључењу боловања, није наставио рад код туженог, недостављајући туженом ни један доказ о разлозима спречености за рад, у ком смислу туженом, као послодавцу, није доставио ни дознаке о привременој спречености за рад, нити је туженог на било који начин обавестио, ни усмено, ни писменим путем, о разлогу недоласка на рад, због чега је тужени, по спроведеном поступку, донео предметно решење, на који начин је тужиоцу престао радни однос код туженог. Утврђена је, на основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, висина укупне зараде коју би тужилац остварио и примио код туженог у периоду од 01.01.2017. године до 31.03.2018. године, као периоду у којем би тужилац био запослен код туженог да није добио отказ уговора о раду, те висина накнаде штете коју би, по том основу, тужилац претрпео и колико износи дуг туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, закључак је првостепеног суда да су тужбени захтеви тужиоца, садржине наведене у ставу два изреке ожалбене пресуде, неосновани, применом одредаба чл. 15 тач. 1 и 2, 103, 179 став 2 тачка 1 и став 3 тач. 2 и 8, 180 и 191 Закона о раду. Наиме, првостепени суд је нашао да је постојао основ за доношење предметног отказног решења у смислу члана 179 став 3 тач. 2 и 8 Закона о раду у вези са чланом 103 Закона о раду, који је, као такав, био довољан разлог за отказ уговора о раду тужиоцу, као запосленом, од стране туженог, као послодавца, и чије понашање у предметној ситуацији, само по себи, представља повреду радне дисциплине, а тужени је донео предметно решење позивајући се у предметном решењу и на одредбу члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду и на одредбе уговора о раду, којима су регулисани разлози за престанак радног односа запосленог од стране послодавца. Наведено, имајући у виду одлучне чињенице да се тужилац по закључењу боловања децембра месеца 2016. године, на којем је био због здравствене ситуације, није појавио на послу код туженог, као послодавца, односно да тужилац почев од 01.01.2017. године, као ни у наредном периоду, није ступио на рад код туженог, код кога је у то време био распоређен на радном месту портира, и које послове у портирској служби су запослени, те и тужилац, били дужни да обављају због врсте посла и у време празника, а да тужилац своје одсуство са рада није оправдао, у ком погледу туженог није ни усменим путем, ни писмено, обавестио о разлозима недоласка на посао, нити је, с обзиром да је претходно био на боловању, туженом доставио потврду о наступању привремене спречености за рад (дознаке), нити доказе на околности боловања у трајању дужем од 30 дана, а које чињенице током поступка тужилац није ни спорио, а да су парничне странке, као уговорне стране, у закљученом уговору о раду, и то у члану 34 уговора, уговориле да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то, између осталог, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или неоправдано изостане са посла, а да је у члану 35 уговора о раду уговорено да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад, у смислу члана 103 Закона о раду, и ако не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Сходно наведеном, као и да је током поступка утврђено да је тужени

тужиоца, пре доношења предметног решења о отказу уговора о раду, писаним путем, и то у два наврата, упозорио на постојање разлога за отказ, на који начин је тужени, и са аспекта законом прописаног поступка који претходи доношењу одлуке којом се отказује уговор о раду, такође, законито и правилно поступио, у смислу одредаба чл. 180 и 185 Закона о раду, а све имајући у виду да је тужени упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу упутио у писаној форми, те доставио на начин да је истом остављен примерен рок од 8 дана да се изјасни о наводима које упозорење садржи, да је у самом упозорењу навео основ, као и чињенице и доказе које, по ставу туженог, оправдавају отказни разлог, те је предметно решење донео након изјашњења запосленог о предоченом отказном разлогу. Осим тога, првостепени суд је нашао и да је у конкретном случају тужилац морао имати свест о радној недисциплини критичном приликом, те је, код изложеног, тужбени захтев тужиоца за поништај предметног решења о отказу уговора о раду одбио, као неоснован. Приликом доношења одлуке у овој правној ствари првостепени суд је ценио наводе тужиоца да је исти сматрао да критичном приликом није био на боловању, већ "на чекању" да га тужени, као послодавац, позове на рад, као и наводе да му тужени није доставио на време здравствену књижицу како би могао да од лекара добије потврду о привременој спречености за рад и исту достави туженом, али је нашао да су неосновани, имајући у виду да је тужилац приликом изјашњавања о наведеним чињеницама и сам био контрадикторан, с обзиром да је тврдио наведено, а затим изјавио и да је у току 2017. године, иако му није издата од стране туженог здравствена књижица, могао да се лечи и да је посећивао лекара, изјавивши и да је могао да добије дознаке о привременој спречености за рад и за 2017. годину, али да исте није тражио, а које наводе тужиоца суд, такође, налази неоснованим и из разлога што је током поступка на несумњив начин утврђено да је у предметном периоду тужилац требао да обавља послове на радном месту портира, који послови не подразумевају да запослени који га обављају имају периоде током рада када су "на чекању" да их послодавац позове на рад, већ је управо због врсте послова неопходно да се послови портира извршавају сваког радног дана, па чак и током празника, као и да из одредбе члана 103 Закона о раду јасно произилази дужност лекара да изда потврду о привременој неспособности запосленог на рад, а коју потврду, сходно свему наведеном и утврђеном, тужилац није ни тражио од лекара. Следом изнетог, по даљем налажењу првостепеног суда, како се у конкретном случају ради о понашању тужиоца којим је нарушена дисциплина рада код туженог, и такво понашање не може бити прихватљиво, што је и смисао наведене одредбе члана 179 Закона о раду, то је тужбени захтев тужиоца за поништај предметног решења неоснован, а с обзиром на тако донету одлуку одбијен је и тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му, услед незаконитог престанка радног односа, исплати све заостале зараде и накнади штету, у смислу одредбе члана 191 Закона о раду.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у потврђујућем делу, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле, у том делу.

Наводи жалбе тужиоца не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, а жалба истиче околности које су правилно цењене од стране првостепеног суда, те нису од утицаја на другачије пресуђење управо из разлога које даје првостепени суд, при чему се овај суд, као другостепени, користи овлашћењем

из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којим је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, у жалби указује.

Супротно наводима жалбе, ожалбена пресуда, у наведеном делу, не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је пресуда јасна у погледу разлога о одличним чињеницама и даје потпуне разлоге за одбијање наведених тужбених захтева тужиоца.

Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку, ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су, у том смислу, без утицаја на правилност донете првостепене пресуде наводи тужиоца у жалби који се односе на оцену доказа, посебно заведених у предмету под бројем 14/196 и 14/198, имајући у виду да су наведени докази достављени поднеском туженог од 10.08.2018. године, који је достављен пуномоћнику тужиоца 19.09.2018. године (наводи тужилачке стране из поднеска од 21.09.2018. године, који је управо насловљен као поднесак-изјашњење на поднесак од 10.08.2018. године). Не може се прихватити жалбени навод да је првостепени суд био дужан да ради правилног утврђења чињеничног стања саслуша наведеног сведока, имајући у виду да је суд, на основу одредаба чл. 7, 8 и 229 Закона о парничном поступку, обавезан да одлучи које ће доказе извести ради утврђења битних чињеница, које ће чињенице узети као доказане, а чињеничну грађу за своју одлуку првостепени суд је формирао из приложених и изведених доказа током поступка, при чему је суд овлашћен и да одбије извођење доказа, а према одредби члана 372 став 1 Закона о парничном поступку у жалби не могу да се износе нове чињенице и предлажу нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе.

Неосновано у жалби тужилац тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којим је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио. С тим у вези, немају чињенично покриће наводи жалбе да тужилац није учинио наведену повреду радне обавезе односно радне дисциплине, како је утврдио првостепени суд.

Неосновани су и наводи жалбе тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, оспореним решењем о отказу уговора о раду од 17.02.2017. године, тужиоцу је, запосленом на пословима портира, на основу члана 179 Закона о раду, због наведене повреде радне обавезе односно радне дисциплине, чије постојање је утврђено у поступку доношења ожалбене пресуде, отказан уговор о раду, јер почев од 01.01.2017. године до дана доношења решења није долазио на посао и тиме није извршавао послове свог радног

места, нити је за исти период доставио потврду о својој спречености за рад.

Чланом 179 став 2 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, са новелама), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, док ставом 3 тач. 2 и 8 истог члана прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то: ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103 овог закона; ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Парничне странке су, као уговорне стране, у закљученом уговору о раду, и то у члану 34 уговора, уговориле да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то, између осталог, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или неоправдано изостане са посла, а у члану 35 уговора да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад, у смислу члана 103 Закона о раду, и ако не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чињенице утврђене у поступку доношења ожалбене пресуде потврђују да је тужилац учинио наведену повреду радне обавезе односно радне дисциплине, као и одговорност тужиоца у конкретном случају, како је то правилно закључио првостепени суд, што је довољан разлог за отказ у конкретном случају, те је правилно првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења, као у том делу става два изреке ожалбене пресуде, налазећи да су се стекли разлози за отказ уговора о раду. Тужилац се на описани начин понашао, како, такође, правилно образлаже првостепени суд, противно дужности запосленог из члана 15 Закона о раду, да поштује организацију рада и пословања код послодавца, као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа, што жалба занемарује.

Тужени послодавац је поштовао процедуру прописану одредбама члана 180 Закона о раду, јер је тужилац писаним путем упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, и на упозорење се изјаснио, те је оспорено решење туженог о отказу уговора о раду законито и нема услова за поништај, како је то правилно нашао првостепени суд.

Како је, код изложеног, оспорено решење законито, нису испуњени услови за примену одредаба члана 191 Закона о раду у погледу захтева тужиоца за накнаду штете, због чега су правилно одбијени, као неосновани, и захтеви тужиоца садржине наведене у том делу става два изреке ожалбене пресуде.

Међутим, ожалбена пресуда је морала бити укинута у преосталом делу става два изреке који се односи на порезе и тужба тужиоца, у том делу, одбачена.

Наиме, ожалбена пресуда је укинута у преосталом делу става два изреке који се односи на порезе и у том делу је одбачена тужба, с обзиром да је, у том делу, заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 2 у вези члана 16 Закона о парничном поступку, на коју повреду другостепени суд пази по

службеној дужности, на основу члана 386 став 3 Закона о парничном поступку, имајући у виду да се наплата пореза врши од стране пореских органа, у складу са одредбама члана 64 – 83 Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02, са новелама).

Решење о парничним трошковима, садржано у ставу три изреке ожалбене пресуде, морало је бити укинито, јер се наводима жалби основано указује да је захваћено битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 12 тачка 12 Закона о парничном поступку, у вези члана 402 Закона о парничном поступку, с обзиром да првостепени суд наводи да је тужилац тужбеним захтевима тражио поништај решења о отказу уговора о раду, и, с тим у вези, накнаду штете, дакле, да се ради о радном спору, а у коме су странке захтеве за накнаду трошкова определиле у складу са Тарифним бр. 14, али је првостепени суд применио Тарифни бр. 13 при чему су изостали потпуни и јасни разлози првостепеног суда. Ради тога, првостепени суд ће, имајући у виду наведене примедбе, у поновном поступку, поново одлучити о накнади парничних трошкова.

Из наведених разлога, на основу члана 390, члана 391 став 2 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**